

Arrest

nr. 141 302 van 19 maart 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 april 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 april 2011 kwam de verzoekende partij bij de gemeente inlichtingen vragen aangaande een voorgenomen huwelijk met mevrouw R.V.B, waarop haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - Model B

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, (...). - Attaché

genomen op 04.04.2011 wordt aan

de genaamde G.B., geboren te (...), van Marokkaanse nationaliteit,

het bevel gegeven om uiterlijk op 04/05/2011 om middernacht. het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Griekenland, Oostenrijk, Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDENEN VAN DE BESLISSING

- artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten : de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is .”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM .

Zij licht dit middel toe als volgt:

“Art. 8 E.V.R.M. stelt :

‘Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.’

Verzoeker woont reeds sinds juli 2010 samen met R.V.B., geboren op 18 januari 1982, en van Belgische nationaliteit. Zij vormen dus reeds vrijwel een jaar een feitelijk gezin, zij hebben een duurzame relatie, zij hebben het vaste voornemen om samen verder door het leven te gaan, en zij hebben bij het gemeentebestuur van Vleteren reeds de nodige stappen ondernomen om in het huwelijk te treden.

Indien verzoeker het land zou moeten verlaten, zou er een eind komen aan de feitelijke gezinsvorming met zijn aanstaande echtgenote, en ware dit een grove inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn aanstaande echtgenote.

Art. 8.2 E.V.R.M. heeft weliswaar een aantal uitzonderingen voorzien op de toepassing van het principe van art. 8.1 E.V.R.M., doch er kan onmogelijk gesteld worden dat het vertrek van verzoeker uit het land noodzakelijk ware in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Er kan door een vreemdeling een beroep gedaan worden op art. 8 E. V.R.M. indien er een voldoende hechte relatie is tussen deze vreemdeling en zijn familie, en indien het voor de vreemdeling nagenoeg onmogelijk is met deze familie een gezinsleven te leiden in zijn land van oorsprong. Beide voorwaarden dienen cumulatief vervuld te worden.

Er is een voldoende hechte band tussen verzoeker en R.V.B., dit blijkt duidelijk uit hun feitelijke gezinsvorming van een jaar en uit het feit dat ze reeds bij het gemeentebestuur van Vleteren de nodige stappen ondernomen hebben om in het huwelijk te treden.

Verder is het voor verzoeker en R.V.B. totaal onmogelijk een gezinsleven in Marokko te gaan leiden : R heeft zes kinderen uit een vorige relatie (zie attest gezinssamenstelling, stuk 1), en het is uitgesloten dat het ganse gezin naar Marokko zou verhuizen.

Indien men verzoeker zou verplichten het land te verlaten, ware dit een uiterst grove inmenging in de uitoefening van zijn recht op de eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven.

Zoals supra aangetoond, ware dit een duidelijke inbreuk op art. 8 E. V.R.M.”

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. *Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Het begrip 'gezinsleven' in artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM, dient de verzoekende partij vooreerst aan te tonen dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM valt. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). In casu wordt het bestaan van een gezinsleven tussen de verzoekende partij en mevrouw R.V.B, die de Belgische nationaliteit heeft, niet betwist, zodat het bestaan van een gezinsleven kan worden aangenomen.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Om te bepalen of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging op het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven moet er gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen sprake is van een inmenging. In deze gevallen zal het EHRM zich uitspreken over de vraag of er een positieve verplichting is voor de Verdragsluitende staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven (EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut t. Nederland). Een toetsing aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM wordt in dergelijke zaken niet doorgevoerd. Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal wel worden nagegaan of er sprake is van een positieve verplichting. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid. Deze 'fair balance'-toets houdt in, dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden bekeken om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM, niet nagekomen. Als na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets, blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, nr. 9532/81, Rees v. The United Kingdom).

De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd worden, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000).

Een ander belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld hebben in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van één van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het Hof heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999)" (EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In casu heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf, en dient er derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM te gebeuren. De verzoekende partij verklaarde immers zelf aan de verwerende partij dat zij reeds drie jaar illegaal op het grondgebied vertoefde. Er dient wel onderzocht te worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

De verzoekende partij acht het totaal onmogelijk dat zij met mevrouw R.V.B. in Marokko haar gezinsleven zou verderzetten. Zij wijst erop dat mevrouw R.V.B. zes kinderen heeft uit een vorige relatie en dat het uitgesloten is dat het hele gezin naar Marokko zou verhuizen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij hiermee niet aantoont dat het voor haar onmogelijk is elders haar gezinsleven verder te zetten. Het loutere feit dat mevrouw R.V.B. zes kinderen heeft uit een vorige relatie impliceert niet dat zij de verzoekende partij niet zouden kunnen vergezellen, nu uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier niets blijkt omtrent bijvoorbeeld een eventueel omgangsrecht van de vader met de zes kinderen, noch blijkt uit de gegevens van het administratief dossier welke leeftijd deze kinderen hebben en of zij bij allen bij mevrouw R.V.B. inwonen. Verder kan de verzoekende partij niet ontkennen dat zowel zij als mevrouw R.V.B. op het moment dat zij in België gingen samenwonen, wisten of behoorden te weten dat er mogelijk een verwijdering van het grondgebied kon volgen, gelet op het preciaire verblijf van de verzoekende partij.

De Raad wijst er tenslotte nog op dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Zo mevrouw R.V.B. de verzoekende partij niet naar Marokko zou vergezellen, houdt de bestreden beslissing dan ook geen definitieve, maar slechts een tijdelijke scheiding in van de verzoekende partij en haar partner. De verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (RvS 4 mei 2007, nr. 170 806). In casu staat het de verzoekende partij vrij om, zodra aan de daartoe geldende voorwaarden is voldaan, met toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet een aanvraag in te dienen tot gezinshereniging met haar Belgische echtgenote.

De verzoekende partij toont niet aan dat er in hoofde van de verwerende partij een positieve verplichting zou bestaan om haar een verblijf toe te kennen teneinde het gezinsleven te handhaven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

In het tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 12 van het EVRM, nu zij wenst te trouwen met mevrouw R.V.B.

Zij licht dit middel toe als volgt:

“Art. 12 E.V.R.M. stelt :

' Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten welke de uitoefening van dit recht beheersen. '

Het recht om te huwen is een universeel recht, en het kan onmogelijk ondergeschikt gemaakt worden aan de verblijfssituatie van de huwelijkspartners.

Het bestreden bevel stelt weliswaar :

' Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Hij kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgesteld is.'

Indien verzoeker, na de vaststelling van de huwelijksdatum, verplicht zou worden naar zijn land terug te keren om er een visum te vragen, zou dit het voorgenomen huwelijk voor een uiterst lange termijn uitstellen. Er is totaal geen zekerheid dat verzoeker een visum zou kunnen bekomen binnen een redelijke termijn. In de praktijk zou dit gelijk te schakelen zijn met een onmogelijk maken van het huwelijk."

Zoals de verzoekende partij terecht aangeeft, betreft artikel 12 van het EVRM het recht om te huwen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen belang meer heeft bij het aanvoeren van deze grief, nu ter terechtzitting blijkt dat de verzoekende partij het grondgebied van het Rijk niet heeft verlaten en ondertussen in het huwelijk is getreden met mevrouw R.V.B.

Het tweede middel is bijgevolg onontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU